

פרי מגדים א"א או"ח סי' שמג, ב

[illegible]

חולין עב

עניין: טומאה בלועה –

אשה מעוברת בבית קברות

ש"ד יו"ד סי' שעא

שני א אסור לכהן ליכנס בו.^א כתב הרוקח [סוף] סימן שט"ו ^[פ] אשת כהן מעוברת מותרת ליכנס בזהל המת, ספיקא הוא, שמה נפל הוא או שמה נקבה הוא:

מגן אברהם או"ח סי' שמג, ב

ככתב הש"ך [וימין שעה ס"ק א] בשם הרוקח [סוף סימן טעו] לשלש כהן מעוצרת מותרת ליכנס בצולה המז, דפסק ספיקא הוא, ושמא הוא (זכר) [נקבה]^א, או שמא הוא נפל, ע"ש.^ב וי"ט^ג, בדלאו הכי מותר,^(*) [ד] [ט] [כ] דטהרה צלויה אינה מטמאה, "כלאיחא משנה ה' פירק ו' לטהרות ובחולין פרק ד'^ד [שא, ב], וכן פסק הרמב"ם סוף

רדב"ז ח"א סי' ר

והקראת הרי הים כמו שהיה ומייתו לה בפרק בהמה המקשה * ומחך פסיונות הדגה א"י אומר במה שכתב הרב בעל ספר הרוקח ח"י"ר בזה שבהקדמו ימים ללדת ומיישין במה יוציא סולד ראשו וממנו שהוא כילוד ואינו עברה בלועה ותוכן בן יומנו וממנו באלל ומשם הרי כתב ל' ראש"ל לאחיינין דלחיי איהא ספק ספיקא שמה אינו ולד של קיימא וכל הוא לא במה נקבה בלל לעולם לא יפק מותר: ויש עוד ל' יום כרשב"י דאמר כל שבה בללם בללם יום אינו נפל: ואשילו אש תלה לומר דהיא דקום לים כעל לו חדשיו לא חשיב נפל לעינין זה ה"מ כיא דגדול חי ואח"כ מה אכל כל היום דלחיי לא נולד ולא הויה ליה חוקה חיות לחיי איהא ספק ספיקא ספק נקבה ספק זכר ואח"כ זכר במה ימות בשעת לידתו וממשיך חשיב יוציא סולד ראשו וימחק וימות היקב לחיי איהא הוי ספיקי אש"י שהיוטו ראשו שאל לא נולד יום עדיין נפל הוא דל"ן חזקים בלא חיות :

אבני מילואים ס"י פב, א

והוא אמר רב כהנא לא שנו אלא רובו אבל כולו חוצץ. שאני עובר ודרדהיינו רביתי' ופירש"י ולאו חציצה היא ע"ש. הרי לפנינו דכיון ודרדהיינו רביתי' לא הוי חציצה ועלתה טבילת האם לעובר א"כ ה"ה המת נטמא גם העובר ולא הוי טהרה בלועה דכשם שאין האם חוצצת לטהרה ה"ה לטומאה. והתם ב' בהמה המקשה ע"א גבי בלע טבעת טהורה ה"ל שפיר טהרה בלועה דלאו היינו רביתי'. וכן עובר במעי אשה טהורה כיון שמת ולדה בתוך מע' רביתי'.

מנחת חינוך מצוה רסג, ג

בגלע טענעם אף דלא היז כאציריס מ"מ היז טומאה גלועה, אלז טהרה גלועה
 נראה לענ"ד דזה דוקא גלע טענעם אס כן היז טהרה גלועה דלא היז כאחד
 מאציריס רק גזירה הכתוב מחמת דטהרה גלועה אינה נטמאת. אלז עובר
 תנעמי אזה וכנסה האשה לאוהל המ. זה לענ"ד הולד שיוולד אחר כן
 טומא, לפי מה שכתבו החס"י צ"ק שס דפסקין דעובר ירך אמו א"כ היז ליה
 ככאחד מאציריס, וכמו שהאשה טמאה א"כ גם הולד הוא כאחד מאציריס וטמא.
 בדרך משל אס איז אחד טמא במה ואחר כן שחכו ממנו הלשון אז הכולל שזינו
 מ"מ, אס אס אחר אחר היז גזר מן הדין דטהרה, עיין רמ"א פ"ב טומאת מת
 ט"א, אלז דורא דבשר מושט שגנע בעדו ליה שלם, א"כ מה ליה האבר
 ומה ליה העובר כיון דהוא אבר מאציריס והיו ליה כפופה בודאי טמא".

חתם סופר יו"ד סי' שנד

הנה מ"ש דטהרה בלועה טמאה מדרבנן, לו היבנא
 לו כן מ"מ לא מצינו שהוזהר כהן עליו, דלא
 כל דברים המטמאים כהן מזהר עליו, ואע"ג דמצינו
 מדורות הגגים דרבנן ואסור ג"כ לכהן לכונוס שם,
 וממילא שאסור להכניס שם כהן קטן בידיים דאפילו
 איסור דרבנן לא ספינן ל"י בידיים למד' [יבמות קי"ד
 ע"א], מ"מ היינו מדורות הגגים שגזרו על גדול
 וממילא אסור לספות בידיים לקטן, משא"כ טהרה
 בלועה לא שייך אלא גבי עובר מבעיא מו, מהיכי
 חתי יגזרו עליו חכמים בתחלה:

שיירי כנסת הגדולה יו"ד סי' שעא

דף שפ"ב ע"ב שיטה י"ב: כשם שאסור ליגע במת כך אסור ליכנס תחת האהל וכו'. נ"ב: ראיתי בעיר טיריאי ובמקומות הללו, אשת כהן מעוברת שנוהרת שלא ליליטמא למת מפני העובר. ויראה לי שמנהג בורות הוא, דקדם שיצא לאויר העולט לא שייך טומאה בעובר, וכן מנהג קושט' שלא להזהר בזה. ושוב ראיתי בספר המת, והביא ראייה מדברי הרוקח שזכרתי וסיים ז"ל, הרי ולא התיר אלא מטעם ס"ס, משמע דמ"מ שייך בעובר טומאה, וכיון דשייך טומאה ראי' להזהר בזה, ודבריו נפלאו ממנו, שהרוקח מתיר מטעם ס"ט, והוא ז"ל מביא ראייה ממנו לאסור. (א"ה: ועיין בתשובות הרדב"ז התרשות ח"א סימן ר').

מנחת יצחק ח"י סי' מב

בנסים לאויג המה, אלא דערה צוים: נא מעמאל
דער עיינע. יעדן האטן לעגן דערנאך יוסף דעצער
אל שייך דין ערה גלוסה משום דעצער ידן אמו,
דעפין זי כהנ המנהיג (מליה רס"ג) דריקא
הערה על המשבר השיעורי ערה צוים, דעפיה
הקצר הוי סילד גיפא אחריו ימי, משא"כ סה
צער צמי אשה ואל נפחה הקצר הוי גפיה,
הם כן עמאל סילד, יבן לייך הריקא נחזור מדין
ס"ס, ועי' צמי דפי חירס (י"ד ס"י שפ"ה) יוש"ב
גב זי, דהאראן מיני דעכ"ג בולד עמא יבמ"ש צמי
ס"ס עיינע. יפ"י"י דהא קישיית הריקא חירס ה"ל
דעצער מה מהני הא דעצירי גוס העצירות, י"ג
העצירי דעצירי ה"י"י ה"י ציכות נחזור מעימאל מה
ימי עיבירן, יממאל כמינן גלא ה"י רשאן ייך
גו ציח הקצרות, יעצירי ריב ציח ישראל ה"י
ימאל לזיח את ציחן צמאל דער זי, יי"י משמיר
למון צמון צמאל"מ ה"י קייס צימי עיבורן מכל עמאל,
ידין שייכות לזיח את ציחן צמאל דער ה"י, שירי
י"י נמאל מים מן השליח לקדש מי עמאל שחין
גו כהנ השירק אל הפרס הדומה, — יפ"ה גלא
העצירי גס כן צמאל"מ יפ"ה ציח המקדש, (גמ"ר)
י"י ע"ב) ונשים מעוצרות עימאל ומל"ס מתי חזי
מליה דער זי, יימאל עמון מעימאל כגו האפער,
א"כ אפ"ל דמאל המקדש למנהג של הנשים מעצרות
ממאל"מ ש"ל ייך על ציח ה"י, (י"י דעצירי מאל

וע"ז אשר שמע אמרים בשם נשים צדקניות שנידונות
שלא לילך לבית החיים בימי דריוה, הגד אע"פ
שהרשב"א כותב שלא לילול מה שאמרים נשים זכות
צדקניות באחד מנהג, מ"מ לא מצא שום מקור וכו'
והנה

הנה גם אחי נא ידעתי במקרי, אבנ די בני משפח
הרשע"א היבא בנשוי השיב משה (א"ח) סימן
(י"ג) דלוק נדחים הקצנע שיש ציד נשום הזקנית מבני
עמנו מפני ששום ריבא מיתפחים המראים סותר, דהק
הישראלי הוא למעלה מהמצב השגור עו"ש.

אמנם גם בנינו נאסח ישראל מציצת, עפ"ד
הפסיקים בדבריהם שם, יש למלא טעם
על מהגן שאל לוקח נזית החיים צומי שיצירן,
יביא עפ"י מה שהקשה בריוז חיים על המ"א
הנ"ל בשם הריקח שם, שהקשה על הריקח, דנלא
הכי מיתר דעברה בנעם חוזה מנעולח, יתר
הנהיב חיים דל"ע אחאי לא הקשה (ממש"ה ב' פ"ג
דמס' פרה) שמהיזין נשים מציצות, דחיתא שם במתני
חלירות ה"י צירושם בניית פ"ג כנע ומתחזים חנין
עד קבר הכהים ומציאים נשים מציצות ויולדות ימנדות
שם אח צבוסה, (שאל ואלה מציצות שום חסד שומעאי
מנחם מלוב, חפ"א) יכ"י, בגי' נשיית ודלי ימלחם
(ממני מים נקדש מי חטאת יכ"י), מאי מהרי דמל